

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1269

Τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων
30 Ἰουνίου 2006

Συντάκτης † ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ πίστι μας εἶνε ἀληθινὴ

Ἡ θρησκεία μας, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ **μόνη ἀληθινή**. Ἐλευθερώνει ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ὁδηγεῖ στὴν αἰώνιο ζωὴ. Οἱ ἄπιστοι θὰ μᾶς ποῦν: Εὐκόλα τὸ λέτε, ἔχετε ὁμως ἀποδείξεις; Ἡ πίστις μας ἔχει ἀπειρες ἀποδείξεις. Μία ἀπὸ αὐτὲς εἶνε **οἱ ἀπόστολοι**, τοὺς ὁποίους ἐορτάζουμε. Θὰ προσπαθῆσω νὰ σᾶς δεῖξω, ὅτι ἡ ζωὴ, ἡ διδαχὴ καὶ τὸ τέλος τῶν ἀποστόλων βεβαιώνουν, ὅτι ἡ θρησκεία μας εἶνε ἀληθινή.

* * *

Τὸ ἔργο δύσκολο, τὰ μέσα φτωχά. Ὁ Κύριος κάλεσε τοὺς ἀποστόλους σὲ ἔργο δύσκολο. Ὅπως δύσκολο εἶνε νὰ πᾶς κόντρα μὲ τὸ ρεῦμα, νὰ ξεριζώσης ἓνα αἰωνόβιο πλατάνι, νὰ κἀνης τὸ βουνὸ πεδιάδα, τόσο καὶ ἀκόμη πιὸ δύσκολο ἦταν τὸ ἔργο τῶν ἀποστόλων. Γιὰ τὸ ἔργο αὐτό, τὴν ἀνατροπὴ δηλαδὴ ὅλου τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ποιά μέσα χρησιμοποίησε ὁ Χριστός; Ὑπῆρχαν βασιλεῖς, στρατηγοί, φιλόσοφοι, πλοῦσιοι, ἰσχυροὶ κατὰ κόσμον· διάλεξε ἀπ' αὐτοὺς κανέναν γιὰ συνεργάτη του; Ὁχι. Ἄν ἔπαιρνε ἀπ' αὐτοὺς, θὰ ἔλεγαν ὅτι μὲ τὴ δύναμί τους ἐπικράτησε. Ἀντιθέτως ἡ Ἐκκλησία εἶχε ὅλες τὶς προϋποθέσεις ἀρνητικές. Ἔτσι κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ πῆ, ὅτι ἡ νίκη τῆς ὀφείλεται σὲ ἀνθρώπινη ὑποστήριξι. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος θαυμάζει πῶς μὲ ἀδύναμα μέσα ὁ Χριστὸς τὰ βάζει μὲ τὸν κόσμον καὶ λέει: «*Τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνῃ, καὶ τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα καταισχύνῃ τὰ ἰσχυρά...*» (Α' Κορ. 1,27). Καὶ ἓνας ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεύς, ὁ Βασίλειος Σελευκείας, λέει: Ὅπως θαυμάζεις ἓνα γιατρό, πού μὲ τιποτένια μέσα κάνει τὸν ἄρρωστο καλά, ἔτσι εἶνε θαυμαστὸς ὁ Θεός, πού μὲ τέτοια ὄργανα, ἀνθρώπους ἀπλοϊκοὺς καὶ ἀγραμμάτους, θεράπευσε τὰ τραύματα τοῦ πεπτωκότος ἀνθρώπου.

Νέα δημιουργία. Ὅπως αὐτὸς πού χτίζει σπίτι δὲ βάζει τὶς πέτρες στὴν τύχη, ἀλλὰ κά-

θε πέτρα ἔχει τὴ θέσι τῆς, ἔτσι καὶ στὴν ἀγία Γραφὴ κάθε λέξι εἶνε διαλεγμένη. Ἡ ἀγία Γραφὴ λοιπόν, προκειμένου νὰ περιγράψῃ τὴ δημιουργία τοῦ σύμπαντος, λέει στὸ 1ο κεφάλαιο τῆς Γενέσεως, ὅτι ὁ Θεὸς «*ἐποίησε*», δημιούργησε, τὰ ὄντα (Γέν. 1,1,7,16,21,25,27,31). Τὴν ἴδια ὁμως λέξι χρησιμοποιεῖ καὶ στὸ 3ο κεφάλαιο τοῦ Μάρκου, ὅταν περιγράφει τὴν κλῆσι τῶν ἀποστόλων· δὲ λέει «*ἐκάλεσε*», ἀλλὰ λέει «*ἐποίησε*»· «*καὶ ἐποίησε δώδεκα, ἵνα ὡσι μετ' αὐτοῦ*» (Μάρκ. 3,14). Δὲν χρησιμοποιεῖ τυχαίως ἢ κατὰ λάθος τὴ λέξι αὐτή. Τὸ ἔργο πού εἶχε νὰ κἀνῃ τώρα ὁ Χριστὸς ἦταν μιὰ νέα δημιουργία. Καὶ πράγματι· τὸ νὰ πάρῃς ἓναν ἄνθρωπο μέσα ἀπ' τὴ διαφθορὰ καὶ νὰ τὸν ὑψώσης στὴ ζωὴ τῆς χάριτος εἶνε μιὰ νέα δημιουργία. Εἶνε ἀνθρωποποιὸς ἡ θρησκεία μας, δημιουργεῖ ἀληθινούς ἀνθρώπους. Ὑπηρετεῖ αὐτοῦ τοῦ ἔργου θὰ ἐγίνοντο οἱ ἀπόστολοι. Δὲν ἦταν ὁμως ἔτοιμοι· ἔπρεπε κι αὐτοὶ προηγουμένως νὰ καταρτισθοῦν. Αὐτὸ λοιπόν πού ἔκανε σ' αὐτοὺς ὁ Χριστὸς, τὸ νὰ τοὺς καταρτίσῃ καὶ νὰ τοὺς ἐτοιμάσῃ γιὰ τὸν εὐαγγελισμό τοῦ κόσμου, ἦταν κάτι δυσκολώτερο ἀπὸ τὴ δημιουργία τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀστέρων. Πνευματικοὶ ἡλιοὶ καὶ πνευματικοὶ ἀστέρες ἦταν αὐτοί. Λένε, ὅτι κάποιος γλύπτης εἶδε ἓνα μάρμαρο πεταμένο μέσ' στὶς λάσπες. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι τὸ περιφρονουσαν, αὐτὸς τὸ πῆρε, τὸ καθάρισε, ἄρχισε νὰ τὸ δουλεύῃ, καὶ μετὰ ἀπὸ ἀρκετὸ διάστημα μὲ τὴ σμίλη του ἔβγαλε μέσα ἀπὸ αὐτὸ ἓναν ἄγγελο. Καὶ ὁ Χριστὸς πῆρε τὰ λιθάρια τὰ πεταμένα καὶ τὰ ἔκανε τοὺς «*δώδεκα θεμελίους*» τῆς Ἐκκλησίας του κατὰ τὴν Ἀποκάλυψι (21,14).

Γεῦσις οὐρανοῦ. Οἱ ἀπόστολοι ἀξιώθηκαν νὰ δοκιμάσουν τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ, νὰ γευθοῦν τὸν οὐρανὸ, καὶ αὐτὴ τὴ γεῦσι μετέδωσαν. Ὅσο ἔμειναν κοντὰ στὸν Κύριο, ρούφηξαν σὰ σφουγγάρι τὴν ἀλήθεια του, μάζεψαν τὸ ἄρωμά του. Εἶδαν καὶ ἤκουσαν θαύματα πρωτά-

κουστα, διδασκαλία ανεπανάληπτη, αγιότητα που «εκάλυπεν ούρανοὺς» (Ἀμβ. 3,3). Αὐτὰ θησαύρισαν στὴν καρδιά τους. Καὶ τὴ γλυκύτητα που δοκίμασαν δὲν τὴν κράτησαν μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό τους. Ὁ Σαμψὼν εἶδε κάποτε μέσα ἀπὸ μία σιαγόνα ψόφιου λιονταριοῦ νὰ τρέχη μέλι. Τὸ δοκίμασε κ' ἔδωσε ἀπὸ αὐτὸ καὶ στοὺς γονεῖς του νὰ γευθοῦν (Κριτ. κεφ. 14). Ἔτσι καὶ οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι, οἱ νέοι Σαμψῶν βρῆκαν μέλι, καὶ εἶπαν στὸν κόσμῳ: «Γεύσασθε καὶ ἴδετε ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος» (Ψαλμ. 33, 9).

Μόνο κίνητρο ἢ πίστις. Ἄν πιάσετε ἑκατὸ ἀνθρώπους στὸ δρόμο καὶ τοὺς ρωτήσετε, Γιατί τρέχετε; τί κυνηγᾶτε; θὰ δῆτε ὅτι ὁ καθένας ἔχει κάποιο ἐφήμερο σκοπὸ· ὁ ἓνας τὸ χρῆμα, ὁ ἄλλος τὴ δόξα, ὁ ἄλλος «οἶστρον ἀκολασίας» (τροπ. Κασ.). Οἱ ἀπόστολοι τί κίνητρο εἶχαν ὅταν διέτρεχαν τὸν κόσμῳ; Μήπως τὸ χρῆμα; Ψάξτε τίς τσέπες τους. Κάποιος ἀνάπηρος ζήτησε ἐλεημοσύνη ἀπὸ τὸν Πέτρο, κι αὐτὸς εἶπε: «Ἀργύριον καὶ χρυσίον οὐχ ὑπάρχει μοι· ὁ δὲ ἔχω τοῦτό σοι δίδωμι· ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου ἐγειρε καὶ περιπάτει» (Πράξ. 3,6). Οἱ σημερινοὶ κληρικοὶ μποροῦν νὰ ποῦν «Ἀργύριον καὶ χρυσίον οὐχ ὑπάρχει μοι»; Πῆγε στὴ Ῥώμη κάποιος ἐπισκέπτης παλαιότερα. Ὁ πάπας τοῦ ἔδειχνε τοὺς θησαυροὺς καὶ ρωτοῦσε μὲ καμάρι: —Εἶχε τέτοια ὁ Πέτρος; —Ὁ Πέτρος, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ ἐπισκέπτης, δὲν εἶχε αὐτά, εἶχε ὅμως κάτι ἀνώτερο· μπορεῖς ἐσύ νὰ ἐπαναλάβῃς τὸ λόγο του, «Ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγειρε καὶ περιπάτει»;... Ποιό λοιπὸν τὸ κίνητρο τῶν ἀποστόλων; τὸ χρῆμα; Ὁχι. Μήπως ἡ δόξα; Ὁ Παῦλος λέει στὸ σημερινὸ ἀπόστολο: «Ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περιψήμα ἕως ἄρτι» (Α' Κορ. 4,13). Τοὺς περιφρονοῦσαν, τοὺς κολλοῦσαν ρετσινιές. Μήπως κίνητρο ἦταν οἱ ἡδονές; Οὔτε νὰ φᾶνε οὔτε ν' ἀναπαυθοῦν προλάβαιναν. «Υποπιᾶζω μου τὴν σάρκα καὶ δουλαγωγῶ» (ἔ.ἀ. 9,27), βεβαιώνει ὁ Παῦλος. Ποιό λοιπὸν ἦταν τὸ κίνητρο τους; Ἡ πίστις. Ἡ πίστις, ὅτι αὐτὸ που κηρύττουν εἶνε ἡ ἀλήθεια.

Υπέγραψαν μὲ τὸ αἷμα τους. Τὸ πιστεύω τῶν ἀποστόλων δὲ βγήκε ἀπὸ μελέτες καὶ γραφεῖα· βγήκε μέσα ἀπ' τὸ καμίνι τῆς ζωῆς καὶ τῆς δοκιμασίας. Καὶ τέλος τὸ υπέγραψαν μὲ μαρτύριο, μὲ τὸ αἷμα τους. Σύμφωνα μὲ τὸ μηναιὸ ὁ Πέτρος σταυρώθηκε μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ ὁ Παῦλος ἀποκεφαλίσθηκε, στὴ Ῥώμη καὶ οἱ δύο. Ὁ Ἀνδρέας ἔφθασε στὸ Βυζάντιο καὶ κατέληξε στὴν Πάτρα, ὅπου σταυρώθηκε χιαστί. Ὁ Ἰάκωβος τοῦ Ζεβεδαίου φονεύθηκε στὰ Ἱεροσόλυμα ἀπ' τὸ μαχαίρι τοῦ Ἡρώδου. Ὁ Φίλιπ-

πος σταυρώθηκε στὴ Μικρὰ Ἀσία. Ὁ Βαρθολομαῖος σταυρώθηκε στὶς Ἰνδίες, ὅπου ἐπίσης μαρτύρησε καὶ ὁ Θωμᾶς πληγωμένος ἀπὸ λόγους. Ὁ Ματθαῖος κήκε ζωντανὸς στὴν Ἱερὰ πολι τῆς Συρίας. Ὁ Ἰάκωβος τοῦ Ἀλφαίου σταυρώθηκε ἀπὸ τοὺς ἀπίστους. Ὁ Θαδδαῖος ἢ Λεβθαῖος ἢ Ἰούδας Ἰακώβου κρεμάστηκε στὴν πόλι Ἀραράτ καὶ ξεψύχησε ἀπὸ βέλη που τοῦ ἔρριξαν. Ὁ Σίμων ἢ Ναθαναὴλ σταυρώθηκε στὴν Ἀφρική. Ὁ Μαθθίας μαρτύρησε στὴν Αἰθιοπία. Ὅλοι εἶχαν μαρτυρικὸ τὸ τέλος, ἐκτὸς μόνο τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, που ἔγραψε στὴν Πάτμο τὴν Ἀποκάλυψη. Ὅλοι, μὲ τὴ ζωὴ, τὴ διδασκαλία, τὸ ἔργο καὶ τὸ μαρτύριό τους, βεβαίωσαν τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας.

Μὲ τί ἄνθη νὰ τοὺς στεφανώσουμε, ἀδελφοί μου; «Ποίοις πνευματικοῖς ἄσμασι» νὰ τοὺς «ἐπαινέσωμεν»; (στιχ. ἔσπ. κθ' Ἰουν.). Μαζὶ μὲ κάποιον διδάσκαλο τῆς Ἐκκλησίας λέμε: Τί νὰ σᾶς ὀνομάσουμε, ἅγιοι ἀπόστολοι; μέλισσες; ὄρη; ποταμούς; καρποφόρα δένδρα; ἀετούς; σάλπιγγες; γεωργούς; λέοντας πῦρ πνέοντας; Ἄτλαντες; Ἐγὼ θὰ τοὺς παρομοιάσω μὲ δύο εἰκόνας. Ἡ μία εἶνε οἱ ψαράδες, καὶ ἡ ἄλλη πρόβατα Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων», τοὺς εἶπε ὁ Κύριος (Ματθ. 10,16). Φανταστῆτε δώδεκα προβατάκια νὰ τὰ ρίξουν στὶς χαράδρες τοῦ Γράμμου καὶ τοῦ Βιτσιοῦ· οἱ λύκοι δὲ θ' ἀφήσουν οὔτε κόκκαλο. Καὶ ὅμως ἐδῶ, ὄχι μόνο δὲν κατέβαλαν οἱ λύκοι τὰ πρόβατα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' αὐτὰ μὲ τὴν ἀγιότητα καὶ τὴν ἀγάπη τους μετέβαλαν τοὺς λύκους καὶ τοὺς ἔκαναν κι αὐτοὺς ἀρνιά. Καὶ πραγματοποιήθηκε ἡ προφητεία τοῦ Ἡσαΐου «Καὶ συμβοσκοηθήσεται λύκος μετ' ἀρνός» (Ἠσ. 11,6). Εἶνε δυνατόν λύκος νὰ βόσκη μαζὶ μὲ ἀρνί; Αὐτὸ τὸ θαυμαστὸ ἔγινε.

Ἄς τιμήσουμε τοὺς ἀποστόλους. Ὅταν στὸν τελευταῖο πόλεμο τ' ἀεροπλάνα τοῦ Χίτλερ ἀπειλοῦσαν τὸ Λονδῖνο, ἡ Ἀγγλία σώθηκε ἀπὸ λίγους ἀεροπόρους που ἀπεμάκρυναν τοὺς Γερμανούς. Τότε ἓνας Ἀγγλος πολιτικὸς εἶπε: «Ποτὲ δὲν ὠφείλοντο τόσο πολλὰ σὲ τόσο λίγους». Ἄλλ' αὐτὸ που εἶπε ἐκεῖνος γιὰ τοὺς ἀεροπόρους, ἰσχύει πολὺ περισσότερο γιὰ τοὺς ἀποστόλους. Ἡ ἀνθρωπότης ὀφείλει τὸ πᾶν στοὺς δώδεκα ψαράδες τῆς Γαλιλαίας.

Εἶθε ἡ ἱεραποστολὴ νὰ ξανανθίσῃ, ἡ πατρίδα μας νὰ γίνῃ πάλι ἔθνος ἱεραποστολικό, καὶ νέοι Πέτροι καὶ Παῦλοι νὰ τρέξουν νὰ κηρύξουν Ἰησοῦν Χριστόν· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος